

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl samosoudcem JUDr. Petrem Černým, Ph.D. ve věci

žalobce: **I. K.**, narozený dne „X“, státní příslušnost Ukrajina,
bytem „X“,
zastoupený Organizací pro pomoc uprchlíkům,
sídlem Kovářská 4, 190 00 Praha 9,

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, Odbor azylové a migrační politiky,
sídlem Nad Štolou 3, poštovní schránka 21/OAM, 170 34 Praha 7,

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 3. 10. 2016, č. j. OAM-84/LE-LE05-LE05-2016,

takto:

- I.** Žaloba **se zamítá.**
- II.** Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se žalobou podanou v zákonem stanovené lhůtě prostřednictvím svého zástupce domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 3. 10. 2016, č. j. OAM-84/LE-LE05-LE05-2016, jímž bylo ve věci mezinárodní ochrany rozhodnuto tak, že se žalobci podle ust. § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“), tato ochrana neuděluje, neboť pro vyhovění žádosti nebyly splněny zákonné předpoklady.
2. Žalobce v žalobě uvedl, že napadeným rozhodnutím žalovaného byl zkrácen na svých právech, neboť žalovaný nezjistil stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a v rozsahu nezbytném vzhledem ke konkrétním okolnostem případu ve smyslu ust. § 2 odst. 4 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu (dále jen „správní řád“), čímž žalovaný

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

porušil ust. § 3 zákona správního řádu, neudělil žalobci mezinárodní ochranu podle ust. § 12 písm. b zákona o azylu, ačkoliv se žalobce domnívá, že podmínky pro udělení byly splněny, neudělil žalobci doplňkovou ochranu ve smyslu ust. § 14a zákona o azylu, ačkoliv žalobci hrozí v případě návratu do vlasti nebezpečí vážné újmy a neměl postupovat podle ust. § 25 písm. i) ve spojení s ust. § 10a písm. e) zákona o azylu, neboť žalobce uvedl nové skutečnosti.

3. Žalobce v žalobě uvedl, že je občanem Ukrajiny, na jejímž východním území probíhá válečný konflikt. Z tohoto důvodu také žalobce zemi původu opustil, neboť mu na adresu jeho pobytu byly opakovaně doručovány povolávací rozkazy do ukrajinské armády. K tomu žalobce doplnil, že v minulosti sloužil přes dva roky v armádě na pozici námořníka, a proto je u něho reálná hrozba odvedení do válečných front. Žalobce v této souvislosti odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 6. 2008, č. j. 5 Azs 18/2008-83, a na rozsudek Soudního dvora Evropské unie ze dne 26. 2. 2015, ve věci C-472/13. Žalobce v žalobě rovněž odkázal na zprávu mezinárodní organizace Human Rights Watch – World Report 2016 – Ukraine, zprávu mezinárodní organizace Amnesty International – Amnesty International Report 2015/16 – The State of the World's Human Rights – Ukraine a zprávu Vysokého komisaře Organizace spojených národů pro uprchlíky. Žalobce dále poukázal na mediální zprávy, které hovoří o mobilizaci na Ukrajině a hledání osob, které se vojenské službě vyhýbají. Žalobce podotkl, že k předávání povolávacích rozkazů dochází rovnou na ulici, v zaměstnání nebo při cestování v hromadné dopravě. Povolání osoby mají být zařazeny k Ozbrojeným silám Ukrajiny, Národní gardě nebo do speciální služby dopravy ministerstva infrastruktury.
4. Žalobce namítal, že v žalobou napadeném rozhodnutí nebyly zohledněny jeho individuální okolnosti, neboť žalovaný ve stručném odůvodnění argumentoval toliko legalizací pobytu na území České republiky s cílem vyhnout se hrozícímu správnímu vyhoštění. Na tomto místě žalobce připomněl, že žalovaný je povinen zohlednit veškeré skutečnosti, a to nejen podle ustanovení správního řádu, ale i směrnice Evropského parlamentu a Rady ze dne 16. 12. 2008, č. 2008/115/ES (dále jen „návratová směrnice“).
5. Žalobce rovněž poukázal na skutečnost, že žalovaný má povinnost zkoumat i naplnění podmínek na udělení jiných forem mezinárodní ochrany, zejména doplňkové ochrany podle ust. § 14a zákona o azylu. Žalobce se domnívá, že vzhledem k bezpečnostní situaci na Ukrajině a k jeho možné povinnosti účasti ve válečném konfliktu, tedy s nebezpečím ztráty života, je podmínka hrozby vážné újmy ve smyslu ust. § 14a zákona o azylu v jeho případě naplněna.
6. Žalovaný v písemném vyjádření k žalobě uvedl, že trvá na správnosti žalobou napadeného rozhodnutí a zároveň se nedomnívá, že by byl žalobce v průběhu správního řízení zkrácen na svých právech. Žalobu považuje za nedůvodnou a účelovou. Žalovaný poukázal na skutečnost, že žaloba je psána formulářovou formou a domnívá se, že ani po jejím doplnění není zřejmé, v čem žalovaný podle žalobce pochybil. Žalovaný připomněl, že žalobce neuvedl jediný azylově relevantní důvod pro udělení mezinárodní ochrany, neboť jako důvod uvedl obavu z nástupu do armády a lepší výdělkové možnosti v České republice. V této souvislosti žalovaný odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

dne 22. 1. 2004, sp. zn. 5 Azs 37/2003, a podotkl, že ze správního spisu je zřejmé, že žalobce pouze hledá jiný způsob k legalizaci pobytu na území České republiky.

7. Soud ve věci rozhodoval bez nařízení jednání ve smyslu ust. § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“), neboť žalobce i žalovaný s tímto postupem vyjádřili konkludentní souhlas, když ve lhůtě stanovené jim za tímto účelem soudem neuvedli, že na projednání věci trvají.
8. Napadené rozhodnutí soud přezkoumal v řízení vedeném podle části třetí prvního dílu hlavy druhé s.ř.s., která vychází z dispoziční zásady vyjádřené v ust. § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 věty druhé a třetí a ust. § 75 odst. 2 věty první s. ř. s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu, a to pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během patnáctidenní lhůty po oznámení napadeného rozhodnutí dle ust. § 32 odst. 1 zákona o azylu. Povinností žalobce je proto tvrdit, že správní rozhodnutí nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních námitek musí soud přihlídnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle ust. § 76 odst. 2 s. ř. s. Takové nedostatky však v projednávané věci nebyly zjištěny.
9. Po přezkoumání skutkového a právního stavu dospěl soud k závěru, že žaloba není důvodná.
10. Ze správního spisu postoupeného žalovaným soud zjistil tyto podstatné skutečnosti. Dne 14. 7. 2016 podal žalobce žádost o udělení mezinárodní ochrany. V poskytnutí údajů k žádosti o mezinárodní ochranu dne 18. 7. 2016 uvedl, že je svobodný, bezdětný, národnosti ukrajinské, pravoslavného vyznání, hovoří česky, ukrajinsky a rusky, o politiku se nezajímá, nemá s ní nic společného a zdravotně je zcela v pořádku. Na území České republiky přicestoval dne 21. 9. 2015 mikrobusem přes Polsko na udělené polské pracovní vízum v délce 180 dnů. Jako důvod žádosti o udělení azylu v České republice uvedl, že nechce do války. K tomu doplnil, že ho chtějí vzít do armády, protože v ní už sloužil. Dále uvedl, že v České republice se mu líbí. Je tu lepší život.
11. Z protokolu o pohovoru k žádosti o udělení mezinárodní ochrany dne 18. 7. 2016 soud zjistil, že žalobce odjel dne 21. 9. 2015 z Ukrajiny a již se do rodné země nevrátil. Hlavním důvodem pro opuštění Ukrajiny byla skutečnost, že jej chtěli povolat do armády. Dvakrát se mu pokusili doručit povolávací rozkaz, ale doručovali jej na úřad. Starosta je kamarád jeho otce, a tak ho varovali. V roce 2000 – 2002 sloužil u námořnictva, hodnost námořník, neboť měl disciplinární trest a hodnost mu sebrali. Žalobce dále uvedl, že Českou republiku si vybral, protože rozumí česky, je tady práce a dá se tady normálně žít. Jiné důvody pro opuštění Ukrajiny neměl.
12. Z rozhodnutí Policie České republiky, Krajského ředitelství policie HL. M. Prahy, Odboru cizinecké policie, Oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort ze dne 10. 7. 2016, č. j. KRPA-261110-19/ČJ-2016-000022, bylo zjištěno, že podle ust. § 119 odst. 1 písm. b) bodu 1 Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

a ust. § 119 odst. 1 písm. c) bodu 1 a 2 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), bylo rozhodnuto o vyhoštění žalobce a byla stanovena doba v délce 18 měsíců, po kterou nelze žalobci umožnit vstup na území členských států Evropské unie. Z odůvodnění bylo dále zjištěno, že žalobce byl dne 10. 7. 2016 vyzván k prokázání své totožnosti. Žalobce uvedl, že se jmenuje M. R., poté ho policie doprovodila na adresu „X“, kde k prokázání své totožnosti předložil hlídce OPKPE Praha rumunský doklad na jméno M. R. opatřený jeho fotografií. Jelikož vzniklo podezření, že se jedná o padělaný doklad, byl žalobce opakovaně vyzván k prokázání své totožnosti. Žalobce následně uvedl, že se jmenuje I. K. Na základě zjištěných skutečností byl žalobce zajištěn. Šetřením v dostupných policejních evidencích bylo zjištěno, že žalobce nevlastní žádné vízum ani oprávnění k pobytu na území České republiky. Žalobcem předložený rumunský doklad byl Policií České republiky, Odboru cizinecké policie, Oddělení dokladů a specializovaných činností, vyhodnocen jako celkový padělek a žalobce byl obviněn podle ust. § 348 odst. 1 zákona č. 40/2009 Sb., trestního zákoníku (dále jen „trestní zákoník“) z přečinu padělání a pozměnění veřejné listiny. Na základě zjištěných informací, bylo se žalobcem dne 10. 7. 2016 zahájeno správní řízení o správním vyhoštění.

13. Z rozhodnutí Policie České republiky, Krajského ředitelství policie HL. M. Prahy, Odboru cizinecké policie, Oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort ze dne 12. 7. 2016, č. j. KRPA-261110-21/ČJ-2016-000022, bylo zjištěno, že podle ust. § 124 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců bylo rozhodnuto o zajištění žalobce na dobu 90 dnů.
14. Z rozhodnutí Ministerstva vnitra České republiky, Odboru azylové a migrační politiky ze dne 15. 7. 2016, č. j. OAM-84/LE-LE05-LE05-PS-2016, Ev. č. L010299, bylo zjištěno, že podle ust. § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu bylo rozhodnuto o zajištění žalobce do 1. 11. 2016.
15. Ze spisového materiálu rovněž vyplynulo, že si žalovaný před rozhodnutím ve věci vyžádal výroční zprávu organizace Amnesty International 2015/2016 ze dne 24. 2. 2016, výroční zprávu organizace Human Rights Watch 2016 ze dne 27. 1. 2016, zprávu Ministerstva zahraničních věcí Spojených států amerických ze dne 13. 4. 2016 o dodržování lidských práv na Ukrajině, informaci Ministerstva zahraničních věcí České republiky ze dne 3. 3. 2016, č. j. 103518/2016-LPTP, a ze dne 21. 5. 2015, č. j. 98848/2015-LPTP, o situaci neúspěšných žadatelů o mezinárodní ochranu a po dlouhodobém pobytu v zahraničí po návratu do vlasti, informaci Ministerstva zahraničních věcí České republiky ze dne 1. 8. 2014, č. j. 110105/2014-LPTP o politické situaci na Ukrajině, postavení osob sympatizujících s bývalou premiérkou Tymošenkovou a bývalým prezidentem Janukovičem, možností přestěhování v rámci Ukrajiny, možnosti vyhledání pomoci v případě poškození způsobeného trestnou činností či porušováním práv a svobod a možností podat stížnost proti postupu příslušníků policejních orgánů a jiných orgánů státní moci, informaci Ministerstva zahraničních věcí České republiky ze dne 9. 10. 2015, č. j. 115045-LPTP o podmínkách výkonu základní vojenské služby a postihu za nenastoupení k jejímu výkonu, o alternativní službě, podmínkách pro vyslání do oblastí bojů na východě země, postihu za nenastoupení k vojenské službě v rámci částečné mobilizace a o občanech Ukrajiny s trvalým či dlouhodobým pobytem v zahraničí a základní vojenské službě v rámci částečné mobilizace, informaci Úřadu vysokého komisaře OSN pro uprchlíky ze Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

září 2015 o posouzení mezinárodní ochrany v souvislosti s vývojem na Ukrajině, zprávu organizace Freedom House Svoboda ve světě – Ukrajina ze dne 27. 1. 2016, zprávu Úřadu Vysokého komisaře OSN pro lidská práva ze dne 3. 3. 2016 o stavu lidských práv na Ukrajině v období od 16. 11. 2015 až do 15. 2. 2016, zprávu Amnesty International z dubna 2016 o trestu smrti, rozsudcích smrti a popravách v roce 2015.

16. Dle ust. § 12 písm. b) zákona o azylu se azyl cizinci udělí, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že cizinec má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má, nebo, v případě že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště.
17. Dle ust. § 14a odst. 1 zákona o azylu se doplňková ochrana udělí cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle odstavce 2 a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště. Dle odst. 2 se za vážnou újmu podle tohoto zákona považuje
 - a) uložení nebo vykonání trestu smrti,
 - b) mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu,
 - c) vážné ohrožení života civilisty nebo jeho lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situaci mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, nebo
 - d) pokud by vycestování cizince bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky.
18. Soud se nejprve zabýval námitkou, jež má dle žalobců spočívat zejména ve skutečnosti, že se žalovaný dostatečně nevypořádal se zjištěným skutkovým stavem, o němž nejsou důvodné pochybnosti, nepřihlédl ke všem rozhodným okolnostem.
19. Jak vyplynulo z předloženého správního spisu a z napadeného rozhodnutí, žalovaný v rámci své úvahy vycházel zejména z informací poskytnutých žalobcem v samotné žádosti o udělení azylu a v protokolu o pohovoru k žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Z uvedených listin je zřejmé, že žalobce o azyl požádal zejména z obavy před povoláním do armády a z ekonomických důvodů. Žalovaný si proto mimo jiné jako podklad svého rozhodnutí vyžádal výroční zprávu organizace Amnesty International, Human Rights Watch a Freedom House, zprávu Ministerstva zahraničních věcí Spojených států amerických, informace Ministerstva zahraničních věcí České republiky, informaci Ministerstva zahraničních věcí České republiky, informaci Úřadu vysokého komisaře OSN pro uprchlíky, zprávu Úřadu Vysokého komisaře OSN pro lidská práva a zprávu Amnesty International.
20. Jak konstatoval Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 20. 1. 2006, č. j. 4 Azs 111/2005-58 (dostupný na www.nssoud.cz): „řízení o udělení azylu je totiž specifické tím, že tvrzení Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

žadatele o azyl hrají zcela zásadní roli a správní orgán z nich vždy vychází. Obsahují-li skutečnosti obecně podřaditelné azylovým důvodům, hodnotí je z hlediska pravdivosti a opatří si objektivní informace o zemi původu, které pak porovná s údaji sdělenými žadatelem a učiní celkový závěr.“ V napadeném rozhodnutí se žalovaný zabýval jednotlivými předpoklady udělení mezinárodní ochrany a doplňkové ochrany dle ust. § 12 - § 14b zákona o azylu, kdy postupně dospěl k závěru, že uvedené podmínky žalobce nesplňuje, neboť žalobce v průběhu celého správního řízení netvrdil, že by mu hrozilo nějaké pronásledování či že by z pronásledování měl odůvodněné obavy.

21. Soud v rámci posuzování námitky nedostatečně zjištěného skutkového stavu neposuzoval, zda žalovaný správně uvážil, jestli v případě žalobce neexistují některé relevantní důvody pro udělení azylu, neboť podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 12. 2005, č. j. 3 Azs 8/2005-49 (dostupný na www.nssoud.cz): „určuje rozsah a způsob zjišťování podkladů pro rozhodnutí správní orgán a podle ustanovení § 34 odst. 5 správní orgán hodnotí důkazy podle své úvahy, a to každý důkaz jednotlivě a všechny důkazy v jejich vzájemné souvislosti.“ V napadeném rozhodnutí žalovaný podrobně rozvedl, z jakých důvodů žalobci mezinárodní ochranu nepřiznal, jakož i z jakých podkladů při své úvaze vycházel. Soud hodnotí zjištěný skutkový stav za dostatečný a z uvedeného důvodu považuje žalobcem vznesenou námitku nedostatečně zjištěného stavu věci za nedůvodnou.
22. Dále se soud zabýval námitkou, jež dle žalobce odůvodňuje oprávněnost jeho žádosti o udělení mezinárodní ochrany.
23. Žalobce uváděl, že v případě, že by byl vrácen do své vlasti, mohl by být povolán k výkonu vojenské služby a nasazen do bojů. V tomto směru soud považuje za podstatné, že žalobce sám netvrdil, že by mu ve výkonu vojenské služby bránila skutečnost zakládající relevantní pronásledování (např. náboženské důvody), ale omezil se pouze na tvrzení, že nechce bojovat ve válce. Odkaz žalobce na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 6. 2008, č. j. 5 Azs 18/2008-83 (dostupný na www.nssoud.cz), se tak na daný případ nevztahuje. Co se týče obavy z nasazení do bojů v občanské válce proti separatistickým regionům na východě země, soud uvádí, že žalovaný již v žalobou napadeném rozhodnutí podrobně rozebral základní povinnosti občanů k vlastnímu státu týkající se výkonu vojenské služby, i mezinárodní náhled na tuto problematiku, a to konkrétně na stranách 3 až 4 napadeného rozhodnutí. S názorem žalovaného nelze než souhlasit. Branná povinnost a povolání do armády patří k nejzákladnějším závazkům příslušníků jednotlivých států, přičemž požadování jejího výkonu nelze obecně považovat za azylově relevantní důvod. To ostatně vyplývá i z konstantní judikatury soudů, např. Nejvyšší správní soud uvedený závěr vyslovil již v rozsudku ze dne 29. 3. 2004, č. j. 5 Azs 4/2004-49 (dostupném též na www.nssoud.cz): „Odmítání nástupu k výkonu základní vojenské služby, která je ve státě původu povinná, nelze bez dalšího považovat za důvod pro udělení azylu podle § 12 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění zákona č. 2/2002 Sb.“ Odmítání vojenské služby tedy samo o sobě ještě odůvodněné obavy z pronásledování ve smyslu ust. 12 písm. b) zákona o azylu nezakládá, a to ani v případě, že by její výkon byl spojen s rizikem účasti při bojových akcích ve válečném konfliktu.
24. O azylově relevantní důvod by se mohlo jednat např. v případě vymezeném v rozsudku Vrchního soudu v Praze ze dne 19. 8. 1994, č. j. 6 A 509/94-27, kdy by se Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

žalobce musel: „*podílet se na bojových akcích, z hlediska přirozenoprávního mezinárodním společenstvím obecně odmítaných (jako např. genocida, etnické čistky, kruté vedení války proti civilnímu obyvatelstvu, vraždění zajatců ap.) a nikoli z pouhé averze k vojenské službě nebo ze strachu o život.*“ Ze zpráv mezinárodních organizací a Ministerstva zahraničních věcí České republiky obstaraných žalovaným v průběhu správního řízení však nevyplývá, že by se takových činů regulární armáda na Ukrajině dopouštěla. Vzhledem ke všem uvedeným skutečnostem soud námitku žalobce obavy z povolání do armády shledal nedůvodnou.

25. K námitce žalobce ohledně neudělení doplňkové ochrany podle ust. § 14a zákona o azylu soud uvádí, že podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 5. 2013, č. j. 5 Azs 10/2012-68 (dostupný na www.nssoud.cz), „*je pro účely posouzení existence důvodů pro udělení doplňkové ochrany podle § 14a zákona o azylu rozhodující otázka, zda stěžovateli v případě jeho návratu na Ukrajinu hrozí vážná újma. Proto je třeba zkoumat, zda vzhledem ke všem stěžovatelem uvedeným a zjištěným skutečnostem existuje „reálné nebezpečí“, že stěžovatel utrpí vážnou újmu.*“ V žalobou napadeném rozhodnutí se žalovaný zabýval z jakých důvodů žalobci mezinárodní ochranu podle ust. § 14a odst. 1 a § 14a odst. 2 nepřiznal, a to konkrétně na stranách 6 až 7 žalobou napadeného rozhodnutí. Žalovaný se podrobně zabýval otázkou, zda žalobci hrozí v případě návratu do vlasti nebezpečí mučení nebo nelidského či ponižujícího zacházení nebo trestání ve smyslu čl. 3 Úmluvy a dospěl k závěru, že žalobci reálné nebezpečí nehrozí. V této souvislosti soud považuje za stěžejní, že žalobce sám netvrdil, že by v případě návratu do vlasti byl vystaven mučení nebo nelidskému či ponižujícímu zacházení, ale pouze tvrdil, že důvodem žádosti o udělení mezinárodní ochrany je válečný konflikt panující v zemi původu a ekonomické důvody.
26. Ohledně ekonomické situace v zemi původu žalobce, soud vycházel z bohaté judikatury Nejvyššího správního soudu (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 7. 2004, č. j. 5 Azs 105/2004-72 a ze dne 30. 10. 2003, č. j. 3 Azs 20/2003-43 (oba dostupné na www.nssoud.cz), a zejména z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 8. 2007, č. j. 5 Azs 15/2007-79 (dostupný na www.nssoud.cz), v němž je uvedeno, že: „*Obavy stěžovatele, že v případě návratu do vlasti bude nezaměstnaný, že bude pronásledován pro své (doposud neprojevené) politické přesvědčení, nelze považovat za hrozbu skutečného nebezpečí vážné újmy, jak je vymezena v § 14a zákona o azylu.*“ Nad rámec výše uvedeného k dané problematice soud poznamenává, že na možnost povolení k pobytu za účelem zaměstnání v České republice pamatuje zákon o pobytu cizinců. S ohledem na uvedené neshledal soud námitku žalobce důvodnou.
27. K námitce žalobce, že žalovaný neměl postupovat podle ust. § 25 písm. i) ve spojení s ust. § 10a písm. e) zákona o azylu, neboť uvedl nové skutečnosti, soud považuje v projednávané věci za nerelevantní, neboť žádost žalobce o udělení mezinárodní ochrany byla učiněna toliko poprvé, a nikoliv opakovaně, a žalovaný podle ust. § 25 písm. i) ve spojení s ust. § 10a písm. e) zákona o azylu nepostupoval, jak je očividné ze správního spisu. S ohledem na uvedené považuje soud námitku žalobce za absolutně nedůvodnou.
28. V daném případě žalobce neuvedl žádné relevantní skutečnosti, jež by nasvědčovaly závěru, že by byl příslušníkem určité sociální skupiny, jež je pronásledována za svou příslušnost, názory či přesvědčení, a proto žalovaný správně vyhodnotil, že žalobce nemá pro udělení Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

mezinárodní ochrany z uvedeného důvodu nárok.

29. Lze proto uzavřít, že se žalovaný nedopustil žádného pochybení, neboť na základě zjištěných skutečností nezjistil žádnou rozhodnou skutečnost, jež by odůvodňovala udělení azylu ve smyslu ust. § 12, § 13, § 14, § 14a, § 14b zákona o azylu. Pokud řádně posoudil jak osobní situaci stěžovatele, tak i stav v jeho zemi, bylo takové rozhodnutí v jeho pravomoci, zejména, když žalobce ani ve správním řízení netvrdil, že by byl pronásledován pro uplatňování politických práv a svobod (naopak uvedl, že nemá politické přesvědčení a o politiku se nezajímá), nepociťoval ani odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání politických názorů, nebylo zjištěno, že by byl příbuzným osoby, již byl azyl udělen a neuvedl žádné důvody hodné zvláštního zřetele pro udělení humanitárního azylu.
30. Soud k dané problematice konstatuje, že situaci, kterou si žalobce způsobil svým jednáním, nelze řešit pomocí mezinárodní ochrany – řízení o udělení azylu v žádném případě nesupluje pobytové řízení cizinců, opačný závěr by svědčil o obcházení zákona. Jak uvedl sám žalobce, na území České republiky pobývá od 21. 9. 2015, přičemž o azyl požádal až za situace, kdy mu reálně hrozí, že bude v důsledku neoprávněného vstupu a pobývání na území České republiky, vyhoštěn. Na tuto skutečnost taktéž poukázal v napadeném rozhodnutí již žalovaný a soud se s jeho názorem zcela ztotožňuje – poskytnutí azylu nelze zaměňovat s jinými formami legálního pobytu a účelově jej užívat.
31. Soud tedy s ohledem na tyto skutečnosti dospěl k závěru, že žaloba není důvodná, a proto ji ve výroku ad I. rozsudku podle ust. § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
32. Současně s tím soud v souladu s ust. § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. ve výroku ad II. rozsudku nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalobce neměl ve věci úspěch a žalovanému žádné náklady řízení nad rámec jeho úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v ust. § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Ústí nad Labem dne 14. března 2018

JUDr. Petr Černý, Ph.D., v. r.
samosoudce

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

(K.ř.č. 1 - rozsudek)